

ת"פ 32/03/19 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה נגד מתן מרדכי פיטוסי

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 32-03-19 מדינת ישראל נ' פיטוסי

בפני
בעניין:
כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד רעות זוסמן

המאשימה

נגד

מתן מרדכי פיטוסי
באמצעות ב"כ עוה"ד טליה גרידיש

הנאשם

גזר-דין

א. כתב האישום המתוקן:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-אישום מתוקן ובו שתי עבירות של הונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו - 1986.

בעת הרלוונטית ובאופן שאינו ידוע, השיג הנאשם את פרטי כרטיס החיוב של המתלונן.

בתאריכים המפורטים להלן, רכש הנאשם באתרי אינטרנט מספר פריטים ושילם באמצעות כרטיס החיוב הנ"ל בסה"כ 2,432 ₪.

להלן פירוט העסקאות:

ביום 19.09.17 רכש הנאשם שרשרת כסף בשווי 219 ₪.

ביום 19.09.17 רכש הנאשם תכשיטים שונים בשווי 1726 ₪.

עמוד 1

התכשיטים אותם רכש הנאשם באמצעות כרטיס החיוב, סופקו לבקשתו באמצעות משלוחים.

ב. מתחם ענישה:

נוכח עיקרון ההלימה, התכליות המוגנות אחר העבירות שאותן ביצע הנאשם, פסיקה הנוהגת בתחום ולאור זירת המחלוקת בין הצדדים בתיק זה, אני קובע כי מתחם הענישה נע בין מאסר צופה פני עתיד, של"צ וקנס עד מספר חודשי מאסר שניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות וקנס בשיעור גבוה.

למעשה, הצדדים בטיעוניהם מסכימים כי תוטל על הנאשם ענישה בדרך של 200 של"צ ופיצוי למתלונן והם חלוקים רק ביחס לשאלת ביטול ההרשעה.

ג. שאלת ביטול ההרשעה:

כאמור, זירת המחלוקת העונשית העיקרית בין הצדדים בטיעוניהם הייתה ביחס לשאלה האם יש להורות על ביטול ההרשעה.

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שיפורטו להלן, באתי אל המסקנה כי אין להורות על ביטול ההרשעה וזאת מהטעמים הבאים:

ראשית, חומרת המעשה.

אכן, אין המדובר בתיק מרמה/הונאה מן הרף העליון, אלא בשתי רכישות בודדות באמצעות כרטיס החיוב של המתלונן.

ואולם, אין להקל ראש בסכום הלא מבוטל של 2,432 ₪.

כמו כן תשומת הלב אל הפריטים שאותם רכש הנאשם: הנאשם לא ביצע רכישות של מוצרי צריכה בסיסיים, כגון מזון, תרופות, נוכח מצב כלכלי קשה, אלא הוא בחר לרכוש תכשיטים שונים לזוגתו על מנת לשמח את ליבה.

שנית, אכן, זהו נאשם צעיר, יליד 1998, מעשה העבירה מספטמבר 2017 (כתב-האישום הוגש רק במרץ 2019), הנאשם הורשע על-פי הודאתו וחסך זמן ציבורי, הביע צער וחרטה והוא מבקש להמשיך בדרך שיקומית שאותה החל. לחובת הנאשם הרשעה קודמת אחת של היעדר מהשירות (במ/1).

ואולם, נתונים אלה נשקלים במסגרת גזר-הדין, הם מובילים לענישה ברף התחתון של המתחם, כפי שאכן הוסכם על-ידי המאשימה, אך הם אינם יורדים עד כדי ביטול הרשעה.

צבר נתונים שכזה, אינו מראה נדיר ביחס לנאשמים, ואם בית-המשפט יקבל את הטענה כי מצב דברים שכזה מוביל לביטול ההרשעה יהפוך החריג שקבע בית-המשפט העליון בדבר ביטול ההרשעה לכלל.

שלישית, בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים, המציגים תמונת מצב כללית, חיובית:

הנאשם משתף פעולה עם שירות המבחן באופן מלא, מפנים את חומרת המעשה ומביע חרטה, אך אין בהם להוביל למסקנה כי יש לחרוג מן הכלל, שהוא הותרת ההרשעה על כנה.

להלן הדברים שנמסרו בתסקירים:

הראשון, מחודש דצמבר 2020, סקר את תולדות חייו. נמסר כי הוא סיים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות. הוא עובד לפרנסתו בהתקנת מוצרי חשמל. הוא מסר כי חש בושה ואשמה נוכח הבנתו כי פעל באופן שגוי. ביטא רצון להשתלב בהליך טיפולי ושיקומי.

לבסוף, התבקשה דחייה על מנת לעקוב אחר תפקודו, שילובו בטיפול פרטני ובחינת יכולתו להתמיד בטיפול ארוך טווח.

השני, מחודש מרץ 2021, הציג תמונה חיובית באשר להירתמותו לקידום ההליך השיקומי, קבלת אחריות על מעשיו ובניית עתידו. נמסר כי הוא חושש מהשלכות ההרשעה על פגיעה עתידית מבחינה תעסוקתית, אך נראה כי אין כיום השלכות קונקרטיות על עבודתו. ההמלצה היא להעמידו במבחן, צו של"צ, פיצוי למתלונן והימנעות מהרשעה.

כאמור, עיון בתסקירים, מוביל למסקנה כי לא הוצגה ראיה ברורה בדבר נזק עתידי העלול להיגרם לנאשם בעקבות הרשעתו, ולא הוצגה ראיה בדבר נזק קונקרטי נוכחי מלבד חששותיו העתידיים של הנאשם שכך יהיה.

רביעית, הקשיים הכלכליים: מן התסקירים עולה, כי הנאשם שולב בתוכנית "בשבילי" ומתוך כך עלה הצורך בהתערבות מידית במצבו הכלכלי הבעייתי נוכח החוב שיצר מול גורמים בשוק האפור. הנאשם הופנה לעמותת "עוגן" לצורך מתן הלוואה בתנאים נוחים.

נתון זה מלמד כי בכל הקשור לקושי הכלכלי, הנאשם מביע רצון להתגבר על קשייו, הוא בעל נכונות להתמיד בטיפול השיקומי תוך שימת דגש על הצורך לפתור את בעיותיו הכלכליות. ואולם, אין בנתון זה כדי להוביל לביטול

ההרשעה השמור למקרים מיוחדים.

חמישית, ב"כ הנאשם, טענה כי בשל גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה, לקיחת אחריות מלאה על מעשיו, הבעת חרטה והימצאותו באפיק טיפולי, יש לבטל את ההרשעה. ואולם, לא הוצגה בפניי, אף לא טענה אחת לפגיעה קונקרטית, באם ההרשעה תוותר על כנה.

עוד טענה ב"כ הנאשם כי הותרת ההרשעה על כנה "תסגור לו את הדלת", כלשונה, וכן ביקשה, שלא לפגוע בשיקומו הכללי של הנאשם בעתידו. ואולם, לא הוצגה בפניי ראייה ממשית המלמדת על כך שההרשעה עלולה להביא לפגיעה ממשית בחיי הנאשם ואשר עלולה להביא לכך שלא יצלח מבחינה תעסוקתית.

יצוין, שהדרישה לקיומו של נזק קונקרטי כתנאי לביטול הרשעה שרירה וקיימת בהלכות בית-המשפט העליון. כך למשל, לאחרונה ברע"פ 547/21 **יקטרינה נגד מדינת ישראל** (17.3.21) נקבע: "בכך, נדחתה בפסיקת בית משפט זה הטענה כי ראוי לבטל את הדרישה לקיומו של נזק קונקרטי... **וכך נדחו גם טענות ביחס לפגיעה תיאורטית, לנזק עתידי או לפגיעה בדימוי העצמי כבאים בגדר תנאי הלכת כתב**".

שישית, אשוב ואזכיר את הכלל שנקבע בע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997): "הימנעות מהרשעה אפשרית איפה במצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

בחנתי מספר רב של פסקי-דין של הערכאות המנחות ולא מצאתי כי המקרה העומד בפניי מתאים לביטול הרשעה.

בכל מקרה בו בוטלה הרשעה בהעדר נזק חמור היה זה או שדובר בקטינים או שדובר בבגירים שביחס אליהם היה קיים נימוק חריג, מיוחד, קונקרטי המוביל למסקנה כי הותרת ההרשעה על כנה תוביל לפגיעה עכשווית, יתירה בנאשם, וזאת מעבר לפגיעה האינהרנטית הטמונה בקיומה של הרשעה פלילית. אפנה בעניין זה: רע"פ 3224/19 **אדם אביב נגד מדינת ישראל** (28.5.19); רע"פ 5115/13 **מנחם שרון נגד מדינת ישראל** (8.9.13); רע"פ 4466/13 **פורטל נגד מדינת ישראל** (22.5.14); רע"פ 8215/16 **אברהם יצחק נגד מדינת ישראל** (29.3.17); רע"פ 111/14 **פלוני נגד מדינת ישראל** (1.4.14); רע"פ 3554/16 **שחר יעקובוביץ נגד מדינת ישראל** (11.6.17); רע"פ 004898/09 **מדינת ישראל נגד טובאסי בהא** (22.11.09); רע"פ 9090/00 **שניידרמן נגד מדינת ישראל** (22.2.01); רע"פ 3446/10 **סאלח עבד אלחלים נגד מדינת ישראל** (06.04.11); רע"פ 5949/17 **אמר נגד מדינת ישראל** (25.7.17); רע"פ 6429/18 **פלוני נגד מדינת ישראל** (18.11.18); רע"פ 14167-10-15 **אלמנאו נגד מדינת ישראל** (9.2.16); רע"פ 53504-01-11 **אלון נגד מדינת ישראל** (7.1.13); רע"פ 28996-03-11 **ציון גמזו נגד מדינת ישראל** (26.5.11); רע"פ 32764-04-16 **מדינת ישראל נגד קנדלקר** (31.5.16); רע"פ 70570-02-19 **מדינת ישראל נגד נטע לוי** (8.7.19); רע"פ 28110-10-15 **מדינת ישראל**

נגד עידן דוד (17.12.15): ע"פ 24457-03-15 פבל גוטרמן ודניאל גורביץ נגד מדינת ישראל (30.8.15).

ד. תוצאה:

על כן אני מורה כי ההרשעה תיוותר על כנה, וכפי המוסכם גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות בהתאם לתוכנית שגובשה על-ידי שירות המבחן והנאשם מוזהר, כי אם לא יבצע את עונש השל"צ ניתן להשיב אותו לבית המשפט ולגזור את עונשו כבתחילה - עותק לשירות המבחן.
- ב. חודש מאסר שאותו לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך שנה מהיום עבירה שיש בה יסוד של הונאה או מרמה.
- ג. 1500 ₪ פיצוי למתלונן (עת/2) והפיצוי ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים, הראשון ישולם ביום 1.6.21 והנותרים בכל ראשון לחודש שלאחר מכן.
- ד. צו מבחן למשך שנה והנאשם מוזהר בזאת שאם יפר את צו המבחן יהא ניתן להשיבו לבית- המשפט ולגזור את עונשו כבתחילה.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, י"ג אייר תשפ"א, 25 אפריל 2021, במעמד הצדדים.